

Câu Chuyện Chú Minh Ở Sài Gòn và Món Nợ 1,2 Tỷ Không Ai Đòi.

Sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn, tôi yêu Sài Gòn lắm! Tôi yêu cái xóm nhỏ trong Cư Xá Sĩ Quan Chí Hòa ngày xưa lắm. Tuổi thơ và phần lớn đời tôi gắn với Sài Gòn. Sài Gòn cư mang tôi và triệu triệu người ...

Sài Gòn đôi khi lạ lắm. Giữa bao nhiêu xô bồ, người ta vẫn có thể tìm thấy những câu chuyện khiến mình phải dừng lại một nhịp, thấy lòng ấm áp lạ thường. Câu chuyện của chú Minh "Cô Đơn" ở Làng Đại học Thủ Đức là một chuyện như vậy.

Với nhiều thế hệ sinh viên, hình ảnh một người đàn ông khắc khổ, ngày ngày chạy chiếc xe ba gác cũ mèm đã quá quen thuộc. Người ta gọi chú là Minh "Cô Đơn", có lẽ vì chú chỉ có một mình, sống và ngủ luôn trên chiếc xe là "cơ ngơi" duy nhất. Chú nhận chở đồ thuê kiếm sống, nhưng hề thấy sinh viên nào chuyển trọ hay xe hư dọc đường là chú lại xắn tay áo vào giúp, chẳng bao giờ lấy một đồng. Cứ như vậy suốt hai mươi năm. Chú cho đi sự giúp đỡ của mình như một thói quen, một niềm vui giản dị.

Nhiều người vẫn còn nhớ như in cái hồi nhà chú bị cháy. Ai cũng thương, người ta gom góp lại, trao cho chú 100 triệu. Cầm tiền trong tay, ai cũng nghĩ chú sẽ dựng lại cái nhà, tìm một chỗ che mưa che nắng. Nào ngờ, chú đem hết số tiền đó đi mua một loạt xe máy rồi tìm những sinh viên khó khăn nhất để tặng. Chuyện đó khiến cả xóm trọ sinh viên ngày ấy phải ngỡ ngàng. Chú lại quay về với chiếc xe ba gác, với cuộc đời rong ruổi quen thuộc. Chú chấp nhận "nghèo" để người khác bớt khổ.

Rồi dùng một cái, người ta nghe tin chú Minh nhập viện vì bệnh tim. Cái tin như sét đánh. Những "đứa con" sinh viên ngày nào của chú, giờ đã ra trường, mỗi người một nơi, lại í ới gọi nhau trên mạng. Một lời kêu gọi được đưa ra, không ai bảo ai, những khoản tiền bắt đầu được chuyển về. Ban đầu chỉ là vài người, rồi vài chục, vài trăm. Những cựu sinh viên, những người chưa từng gặp chú nhưng nghe được câu chuyện của chú, tất cả đều chung một tấm lòng. Con số nhảy lên từng ngày, vượt xa mọi tưởng tượng. Cuối cùng, nó dừng lại ở hơn một tỷ hai.

Thật khó tin! Người đàn ông cả đời cho đi không mong nhận lại, đến lúc ngặt nghèo nhất, lại nhận được một "món nợ" ân tình khổng lồ đến vậy. Số tiền đó, có lẽ chính chú Minh cũng không bao giờ dám mơ tới. Nó không chỉ giúp chú trang trải viện phí, mà còn là một lời khẳng định chắc nịch rằng lòng tốt của chú đã được mọi người ghi nhớ.

Nhìn tấm hình chú gầy gò, rám nắng của hai năm trước, rồi nhìn hình ảnh chú trong bệnh viện, ánh mắt vẫn hiền khô nhưng ngập tràn xúc động khi biết về món quà mọi người dành cho mình, mới thấy tình người thật diệu kỳ.

Chú Minh "Cô Đơn", nhưng chú chưa bao giờ cô độc. Chú đã dùng hai mươi năm để chứng minh một điều đơn giản: ***lòng tốt từ tế, cứ cho đi rồi sẽ có ngày được nhận lại***, đôi khi còn nhận được nhiều hơn gấp bội.

Câu chuyện của chú, chắc chắn sẽ còn được kể mãi ở cái góc Sài Gòn này.
Đời mà! Cứ chia sẻ, cứ cho đi! Chứa chẳng bao giờ để cho chúng ta thiếu bao giờ!
Sài Gòn như vậy đó! Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi!

Lm. Anmai, CSSR